

A felnőttek letelepedtek a partra és előszedték az uzsonnát. A gyerekek hangoskodva, egymást fröcskölve trappoltak a bokáig érő vízben.

Gréti hamar végzett az evéssel. Járkált, hogy ellazítsa a bringától elmerevedett lábait, amikor megpillantotta a göcsörtös fa törzsére felerősített laminált képet. A napszíttá, fakókék foltokból női arc állt össze. Alul felirat: 1962-2007.

- Szaki, gyere gyorsan! – kiáltotta izgatottan. - Ez nem az Edit?

- Ő az - nyugtázta Szaki közömbös hangon.

- Meghalt? Két éve? Nem is mondtad - csodálkozott Gréti.

- Nem tudtam. Akkor beszéltem vele utoljára, amikor vissza akarta kuncsorogni magát. Elhajtottam az anyjába, és azóta semmi. Utána eltűnt a netről is. Stimmelhet a 2007.

- Megmondod a gyerekeknek, Szaki? – kérdezte hátulról Zsu.

- Nem. Végre Balázs már nem dadog, Patrik nem pisil be éjszaka. Petrám is mostanra rendezte el magában.

- Kicsit sem sajnálsz Editet? Mégiscsak leéltetek együtt vagy tizenöt évet – kérte számon Zsu.

- Jól otthagyt bennünket a szarban.

- Mi van? – értetlenkedett András, aki nemrég csapódott a társasághoz.

- A végén csak naphosszat festett, éjjel meg a mázolmányairól csacsogott hasonszőrű művészekkel. A kétéves kölkök szaros pelenkában éhesen rángatta az anyját, hogy adjon neki enni, az meg ráüvöltött, hogy „hagyjatok már élni, rohadt kölkei!” Kilökte a kicsit a szobából és magára zárta az ajtót. Erre Balázs azt ordította az anyjának, hogy takarodjon el a picsába. Én meg lekevertem Editnek egy kurva nagy pofont és két batyúval meg százezer forinttal kiraktam a ház elé.

- Ennyi? – ámult el András.

- A frászt! Jó darabig én fizettem az albérletét.

- Borzasztó! Hogy hagyhatja el egy anya a gyerekeit? – szörnyülködött Dia.

- Most kell megszólalnom – vágott közbe Zsu. – Én ismertem az ő megélését is. Tudtad jól, Szaki, hogy milyen labilis, mégis óriási terhet pakoltál rá. Már Petrába is majd' beleroppant, de te ráerőltetted Balázskát. Azt sem kérdezted meg tőle, hogy akarja-e azt a rohadt nagy kertet.

- Én is szétgüriztem magam. Örüljön, hogy kivakartam a szarból és a nyavalyái ellenére magamhoz vettem.

- Patrikot végképp nem akarta. Attól összeomlott.

- Akkorra beindult a cég, és már lazíthattunk volna. Azt hittem, egy kissrác majd rendbe tesz mindent.

- Hogy kerülhetett ide ez az arckép? – törte meg a csendet Dia.

- Emlékeztek, milyen sok dunai tájképet posztolt Edit? - tünődött Zsu, -
Lehet, hogy éppen itt készültek? Hadd nézzem közelebbről azt a fényképet! De
hisz ez festmény! Méghozzá önarckép.